

fenhed. Der henvises til *St. Hurwitz: Kriminalret – Speciel Del (1955) side 65, Vagn Greve m. fl.: Straffeloven – Speciel Del (1975) side 92-94 og Preben Espersen: De kommunale Beslutninger I (1970) side 72 f.*

Af samme karakter er bestemmelsen i tjenstemandslovens § 10, stk. 2, der har følgende ordlyd:

»Stk. 2. Tjenestemanden skal iagttage tavshed med hensyn til de forhold, som han i medfør af sin stilling bliver bekendt med, og hvis hemmelighedelse ifølge sagens natur er påkrævet eller bliver ham foreskrevet. Tavshedspligten ophører ikke med hans udtræden af tjenesten.«

Bestemmelsen i straffelovens § 264 b har følgende ordlyd:

»§ 264 b. Med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder straffes personer, som virker eller har virket i offentlig tjeneste eller hverv, eller som i medfør af offentlig beskikkelse eller anerkendelse udøver eller har udøvet et erhverv, såvel som sådanne personers medhjælpere, når de røber privatlivet tilhørende hemmeligheder, der er kommet til deres kundskab ved udøvelsen af deres virksomhed, medmindre de har været forpligtet til at udtale sig eller har handlet i berettiget varetægelse af åbenbar almeninteresse eller af eget eller andres tarv. Det samme gælder, hvis de uberettiget udnytter sådan kundskab.«

Denne bestemmelse indeholder vel en selvstændig beskrivelse af tavshedspligtens genstand; men det anvendte udtryk »privatlivet tilhørende hemmeligheder« indebærer som følge af dets karakter af en retlig standard, at den endelige stillingtagen til, om et forhold er omfattet af tavshedspligten, også efter denne bestemmelse i betydeligt omfang må bero på et konkret skøn.

3. For så vidt angår spørgsmålet om indholdet og rækkevidden i øvrigt af den almindelige tavshedspligt bemærkes følgende:

a. Såvel straffelovens § 152 som § 264 b beskriver det centrale element i gerningsindholdet som røbelse af hemmelighed erfaret i tjenestens eller hvervets medfør. Der er almindelig enighed om, at udtrykket »røber« i de nævnte bestemmelser må forstås som sigtende til det forhold, at der sker *videregivelse af oplysninger*, der er undergivet tavshedspligt, til *uvedkommende*, jfr. således *Oluf H.*

Krabbe: Borgerlig Straffelov med Kommentarer II (4. udg. 1947) side 404, St. Hurwitz, a.st. side 65 og Vagn Greve m. fl. a.st. side 92. Bestemmelsen indeholder imidlertid ikke nogen angivelse af, efter hvilke kriterier man skal afgrænse kredsen af »uvedkommende«.

b. Straffelovens § 264 b indeholder et udtrykkeligt forbehold om straffrihed, når gerningsmanden ». . . har været forpligtet til at udtale sig eller har handlet i berettiget varetægelse af åbenbar almeninteresse eller eget eller andres tarv«. Det antages imidlertid, at et tilsvarende forbehold også gælder i relation til bestemmelsen i straffelovens § 152, jfr. *St. Hurwitz, a.st. side 67 og Vagn Greve m. fl. a.st. side 94.*

4. Udgangspunktet for en stillingtagen til spørgsmålet om anvendeligheden af de almindelige tavshedspligtsforskrifter i forhold til tilfælde, hvor en myndighed videregiver oplysninger, der er af betydning for en anden myndigheds virksomhed, til denne anden myndighed, må være den tradition, der her i landet har udviklet sig med hensyn til gennemførelsen af den administrative sagsforberedelse.

I forvaltningsmyndighedernes praksis tilvejebringes det faktiske afgørelsesgrundlag ofte ved, at de oplysninger, der fremlægges af en sags part(er), hvis det skønnes nødvendigt, søges suppleret, eventuelt bekræftet eller korrigeret, dels ved fremskaffelse af oplysninger, som den pågældende myndighed i forvejen måtte være i besiddelse af, dels ved oplysninger, som efter anmodning stilles til rådighed af andre myndigheder, eventuelt i form af udlån af akterne i tidligere sager, der kan tjene til belysning af de faktiske omstændigheder i det sagsforhold, der foreligger til aktuel afgørelse.

Det er således ganske fast antaget, at en forvaltningsmyndighed må anses ikke blot for berettiget, men i vidt omfang også for forpligtet til til brug for behandlingen af verserende sager at udnytte oplysninger, som myndigheden i forvejen er i besiddelse af typisk fra behandlingen af tidligere sager, jfr. herved *Jørgen Mathiassen, Juridisk Grundbog I (3. udg. 1975) side 248, og Carl Aage Nørgaard: Forvaltningsret-Sagsbehandling (1972) side 85 f.* Der gælder således som udgangspunkt ingen begrænsning i adgangen til at udveksle oplysninger eller akter vedrørende tidligere behandlede sager, der er af be-